

Omtrent Reutum en De Noordikhoeve

Een korte geschiedenis

Eenmalige uitgave van: Noordik Pers / VEN Reutummerweg 65 7667 PJ Reutum www.noordikhoeve.nl 12 april 2025

Ijs, water, zout, klei, leem, zand, stenen

*Honderden miljoenen jaren geleden vormde een uitgestrekt gebied onder West-Europa één grote binnenzee.
Geologisch geweld in en op de aardkorst deed alles veranderen.*

Wat er uiteindelijk resteerde van deze zee was een enorme laag zout op vele honderden meters diepte, die ten slotte weer werd bedekt (en sinds het begin van de twintigste eeuw deels opgepompt, eerst in Boekelo en later in Hengelo, om als tafalzout te gaan dienen).@

Ergens in de geologische periode van het Tertiair, zo'n 66 tot 2 miljoen jaar geleden, begonnen de Alpen op te rijzen doordat Afrika tegen Europa botste. Uitlopers van de vuist die zo ontstond bereikten ook Nederland, dat scheef kwam te liggen. Het oosten ging omhoog, het westen daalde.

Een geologisch interessant verschijnsel is hier de Slenk van Reutum, een strook aardkorst die, in het Tertiair, tussen twee breuken zo'n 400 meter naar beneden is gezakt. Hieruit wordt tegenwoordig water opgepompt, dat de gemeenten Dinkelland, Losser en Tubbergen voorziet van drinkwater van hoge kwaliteit.

Weer miljoenen jaren later – inmiddels nog maar zo'n 150.000 jaar geleden, tijdens de voorlaatste IJstijd (Saalien) – kwam Scandinavisch landijs met een dikte van honderden of zelfs meer dan duizend meter afgezakt in zuidelijke richting. Het duwen van ijstongen op de ondergrond had tot gevolg dat stuwwallencomplexen ontstonden, zoals de Tankenberg bij Oldenzaal (met 85,1 meter, het hoogste punt in Overijssel). Een deel van deze oost-west lopende stuwwal sloot aan op die van Ootmarsum. IJsrivieren slepen lijnen in het landschap. Bij het afsmelten van de ijstongen bleven er ontelbaar

veel grote en kleinere keien en stenen achter.

Onder het ijs was door de wrijving van het zware pakket erboven keileem ontstaan, een mengsel van klei, leem, zand en stenen. Een dergelijke laag, waar het water niet doorheen kan dringen, wordt ook wel grondmorene genoemd. Het landschap bij Reutum werd daardoor sterk bepaald. De laag keileem kwam hier namelijk zo dicht aan de oppervlakte, dat het regenwater er niet kon wegstromen, waardoor een drassig veengebied ontstond. In de laatste IJstijd (Weichselien, zo'n 116.000–10.000 jaar geleden) zorgden hevige stormen ervoor, dat grote delen van Nederland verdwenen onder een dikke laag dekzand. In het begin van die periode woonden in Twente en Drenthe ook de eerste mensen, zo hebben vondsten van vuistbijlen aangetoond, Neanderthalers, met een gedrongen figuur en een ovale schedel, . Zij verdwenen weer.

Zo'n 10.000 jaar geleden zorgde een klimaatverandering voor de huidige geologische periode, het Holocene. Flora en fauna pasten zich aan, bossen werden dichter. Een paar honderd mensen – jagers, vissers, verzamelaars – leefden hier op plaatsen waar ze water en voedsel konden bemachtigen. Deze nieuwkomers behoorden tot de homo sapiens. Hún invloed op de natuurlijke omgeving was nog uiterst gering. Duizenden jaren later vestigden zich hier de eerste landbouwers, die hun leefgebied begonnen te beschermen; tegen het water, door de aanleg van kleine dijkjes, en tegen elkaar.@@ Zo ook ontstonden vanaf de dertiende eeuw in Oost- en Noord-Nederland de eerste marken; boerenbelangenverenigingen avant la lettre.

@ www.zoutmuseum.nl

@@ www.naturadocet.nl

Stenen en keien uit het Scandinavische landijs gingen dienen als materiaal voor de hunebedbouwers, maar – later, veel later – ook bij de aanleg van wegen. Ikei-a was er eerder dan Ikea. Versteende zee-egeltjes die eveneens meekwamen, werden in vorige eeuwen wel gebruikt om mee te knikkeren. Enkele stenen kwamen terecht op de latere Noordikhoeve om daar, wit geverfd en wel, te gaan dienen als markering ...

De toen al niet meer functionerende slagboom werd in 2016 vervangen door een altijd openstaand Twents landhek.

Verbonden met Haarle

Reutum is van oorsprong een agrarische nederzetting, vermoedelijk in of vóór de tiende eeuw na Chr. ontstaan uit een lint van boerderijen.

De gemeenschap in Reutum was en is nauw verbonden met het naastgelegen Haarle of, voorheen, Haarlo. Deze buurschap – zonder ‘t’, zoals dit woord in oude stukken wordt geschreven – kent eveneens een al lange historie. De eerste bewoners vestigden zich hier aan de zuidwestzijde van de Reutummer en Haarler Es, omdat die door hun hogere ligging het meest geschikt waren voor akkerbouw. In dit tussen groen- gronden en akkers strategisch gelegen gebied ontstond een lint van bebouwing, een ‘flank-esnederzetting’.

Kerkelijk leven

Lange tijd vielen Reutum en Haarle onder de parochie van Ootmarsum, die in het begin van de tiende eeuw moet zijn ontstaan. In 1818 kwam Reutum los van Ootmarsum om samen met Haarle een eigen parochie te vormen met de vier delen Zoeke, Marke, Haarle en: Het Noordik. In dat jaar werd ook de eerste steen gelegd voor een nieuwe kerk, met volgens een reiziger van enkele tientallen jaren later ‘een fraai altaar en gebeitelde predikstoel’

In de marke

De beide buurschappen behoorden ook tot de zeventien marken van het richterambt Ootmarsum, een juridische instelling voor heel Noord-Oost Twente. Het markeboek van Reutum begint in 1670, met later ook aantekeningen van de marke Haarle.

Bij een marke gaat het om het voor Oost-Nederland zo kenmerkende gemeenschappelijk bezit van voornamelijk woeste gronden. Aan dit bezit waren voor de ‘gewaarden’ of ‘erfgenamen’ ook tal van gemeenschappelijke rechten en plichten verbonden. Zo maakten zij – op straffe van een ‘breucke’, een boete – afspraken over bijvoorbeeld het halen van hout en het weiden van vee of het ‘oprui-

men, onderhouden en schouwen van ‘gemeene beeken, waterleidingen en togtsloten’. Ook konden zij gaan over heel andere onderwerpen, zoals de benoeming van een schoolmeester. Zij bespraken hun zaken tijdens een ‘holtink’. De laatste van de marke Reutem vond plaats op 7 september 1818 op erve Boerrigter.

Het gebeurde, nadat Reutum in 1811, in de Bataafs-Franse tijd, onderdeel was geworden van de Gemeente Tubbergen. Zo kwam het, samen met de acht andere meest westelijk gelegen marken van het voormalige richterambt Ootmarsum, binnen één gemeente te liggen. Naast die van Reutum en Haarle ging het daarbij om de marken Albergen, Fleringen,

Het duurde na de stichting van de gemeente in 1811 nog tot 1898, voordat Tubbergen een eigen wapen kreeg. Omdat dit dorp was afgescheiden van Ootmarsum werd op de rechterkant (de belangrijkste vanaf de achterkant gezien) het wapen van dit stadje opgenomen. Aan de linkerkant staan drie gouden bergen, vanwege de betekenis van ‘drie’ voor ‘tub’ en de bergen, in feite meer behoorlijke hoogten, in de omgeving. In 1971 werd een schild, gedekt met een gouden kroon van drie bladeren en twee parels, toegevoegd aan het oorspronkelijke wapen met de omschrijving: ‘Gedeeld: I in azuur een kruis van goud, beladen met een verkort en versmald kruis van het veld, en vergezeld in elk kanton van een leeuw van goud; II in sabel drie bergen van goud.’

Wat betiek’nt dèt?

De naam Reutum kwam vanaf de tiende eeuw ook voor als Reutem, Reuthum, Riatnon, Riednen, Roetman, Roetme, Roetmen, Rotman, Rotme, Rotmen, Rottem, Ruetmen of Rutten. Mogelijk is het een afleiding van het Germaanse woord ‘hriad’, voor ‘riet’. Al wordt als verklaring ook wel het werkwoord ‘roten’ genoemd, voor het weken van vlas, maar daarentegen ook het van planten ontdoen van water. Ook zou het kunnen slaan op een stuk bos, dat geschikt is gemaakt voor landbouw. Plaatsnamen met de uitgang ‘um’ betekenen onder andere ‘een door water – sloot, geul, slenk – omsloten terrein’ en zijn ontstaan in of vóór de tiende eeuw.

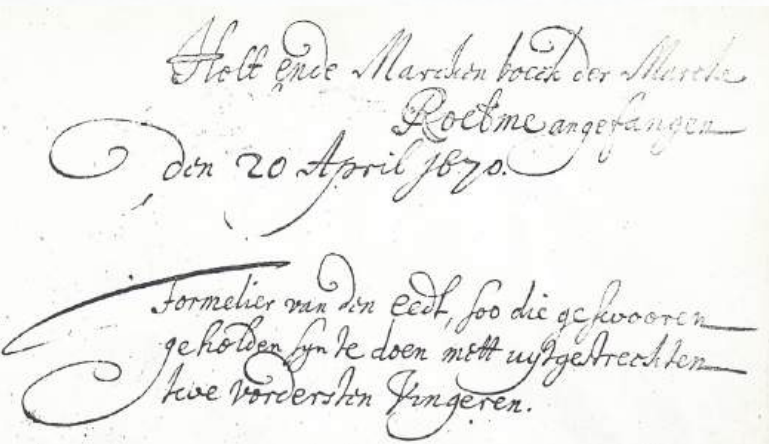
De naam Haarle of Haarlo is deels afgeleid van ‘haar’, wat waarschijnlijk samenhangt met het Hoogduitse en Middelhoogduitse ‘hare’ of ‘harwe’, in de betekenis van ‘ruigte’ of ‘een met struikgewas begroeide wilde plek’. Het achtervoegsel ‘lo’ of loo is afkomstig van het Germaanse ‘lauhaz’, wat slaat op een open plek in een bos of een bosje op hoge zandgrond. Het woord onderscheidt zich van andere historische termen voor bos, zoals holt, woud en busch.

Geesteren, Hezinge, Mander, Tubbergen zelf en Vasse.

Toch zou de marke Reutum officieel nog bestaan tot 1841 en die van Haarle tot 1858. Bij de opmetingen en de verdeling van de gronden in die jaren was één, in 1832 opgerichte, administratieve instelling onmisbaar.

De eerste bladzijde van het markeboek van Roetme, beginnend op 20 april 1670.

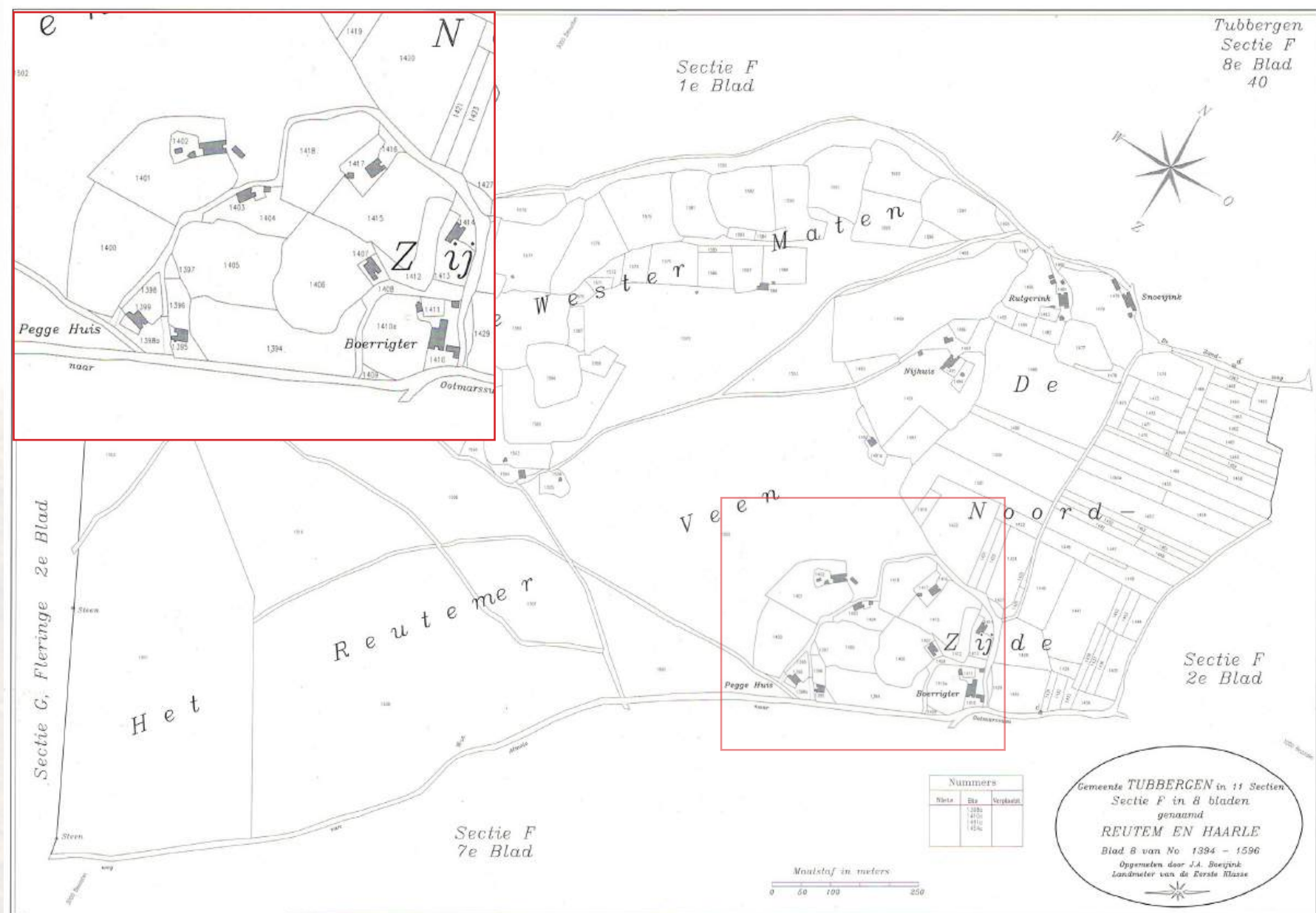

Het Kadaster

Toen in 1832 in Nederland het Kadaster officieel werd ingevoerd, telde Tubbergen – in dat jaar één van de nog 62 gemeenten in Overijssel – rond 5.000 inwoners. Tevoren was hier het grondoppervlak nauwkeurig opgemeten en perceelsgewijze in kaart gebracht.

Bij het bepalen van de buitengrenzen van zijn gemeente liep burgemeester mr. L.J Barentszen persoonlijk mee, telkens vergezeld door een van zijn collega's aan de andere kant van de gemeentegrens, met daarbij in ieder geval nog een landmeter en twee aanwijzers. En zo ontmoette het gezelschap de burgemeesters van achtereenvolgens Denekamp, Weerselo, Borne, Ambt Almelo en Vriezenveen, toen nog geschreven als Vriesenveen. Ongetwijfeld, in ieder geval hopelijk, niet op een en dezelfde dag.

Bij de kadasterkaart, met inzet, uit 1832. Het Reutummerveen met in de rechthoek de locatie van de Noordikhoeve. Op de plaats van Boerrigter, geheel rechts, kwam een rotonde (zie pagina 7) en werd in 2024 een begin gemaakt met een klein woonwijkje dat de naam Het Richterink kreeg. Ter herinnering aan de holtings, de vergaderingen van de marke Roetme, die hier tot 1818 werden gehouden. Het Peggehuis bevond zich aan de noordzijde van het begin van de Reutummerweg

In totaal ging het om een oppervlakte van bijna 15.000 'bunder' of hectaren van zeer uiteenlopende aard. De ruim 11.200 percelen bestonden uit bouw-, hooi- en weidelanden, veengronden, heide, moerassen, waters en plassen, bossen en hakhout, tuinen en gaardengronden met uiteraard gebouwde eigendommen. De percelen waren verdeeld over vijf klassen, met allemaal hun eigen tarief voor de omslag, de belasting, variërend van 0,25 cent per hectare voor moerassen, plassen en water tot 40 gulden voor de tuinen en gaardengronden. De woonhuizen werden aangeslagen in twaalf klassen. Molens waren er in soorten en maten. Van cichorei-, grut-, koren-, papier-, en pelmolens tot oliemolens, gejaagd door de wind of het water dan wel getrokken door paarden. Ook waren er tabakskerverijen, bierbrouwerijen en pakhuizen en stond er een katoendrukkerij. Van een recreatiepark was nog lang geen sprake.

Voor de hele gemeente werden elf secties onderscheiden, elk met hun eigen letter, van A tot en met L. 'Reutem', zoals Reutum in 1832 werd genoemd, behoorde samen met Haarle tot sectie F. Verreweg het grootste deel van de grond was hier al omgezet in bouwland en weiland, hoe verschillend ook van kwaliteit. Een behoorlijk gedeelte, was echter nog in handen van de marke of markte Reutem.

Een voornaam doel van de opheffing van de tientallen marken was ontginningen beter mogelijk te maken en nieuwe landbouwtechnieken toe te kunnen toepassen. Pas aan het eind van de negentiende eeuw echter, na de introductie van betaalbare kunstmest, werden op grote schaal woeste gronden ontgonnen en bestaande cultuurgronden verbeterd. In en rond Reutum zou dit proces leiden tot een versnelde en ingrijpende verandering van het landschap.

In de twintigste eeuw

Rond 1935 ontstond rond de kerk in Reutum min of meer een kern. Naast de brede agrarische sector kregen het dorp en de buur(t)schap behalve een aantal kleinere ook grote bedrijven in de sfeer van bouw, verbouw en boerenbedrijf. Ook recreatie, toerisme en horeca raakten vertegenwoordigd. Het verenigingswezen – met onder andere carnavalsvereniging de Pin'n, een toneelvereniging, muziekvereniging St. Jozef, een in 1944 opgerichte voetbalclub én een fameuze, van roem en traditie druipende klootschietvereniging – speelt in het leven van de inwoners van Reutum en Haarle een grote rol.

De anno 2025 circa 1.300 Reutummers – met elkaar levend op een oppervlakte van 15,43 vierkante kilometers – kregen in 1976 voor het eerst wisselend en tijdelijk gezelschap van eigenaren en huurders van bungalows op een park met de naam de Noordikhoeve. Voor het zover was, kreeg echter nog een ruilverkaveling zijn beslag.@

@ Zie voor heden en verleden van Reutum:

www.reutumdeverhalen.nl

@@ www.feestvandegeest.nl

Reutum - Dorpsstraat

Rogge op de es

Eens heeft er 'rogge op de es' gestaan – vijfhonderd jaar, duizend jaar, tweeduizend, wie zou het zeggen? Al die tijd rijpte het vriendelijke koren in de zomerzon, lang voordat de gecultiveerde boekweit uit Centraal-Azië kwam en de aardappel met retourschepen van de conquistadores de Atlantische Oceaan was overgestoken, gewassen die met het koren concurreerden maar het niet bedwongen. Pas toen de snijmais verscheen was het gedaan met de gouden korenaren op de essen. Zo ongeveer in het midden van de jaren zestig (...) verdween de rogge haast van de ene op de andere dag. De akkers verschromten van kleur, het warme geel van de rijpende halmen maakte plaats voor het gelijkmatige groen van het maisblad. Zo hoog stond intussen het gewas overal, dat de boerderijen erin verdwenen waren.' (Tommy Wieringa, *De heilige Rita*, Amsterdam 2018, p.202.)

De rotonde in Reutum, tegenover de locatie van Boerrigter op de kaart uit 1832. Op het middengedeelte een Reegit in – tot de diefstal in 2014 – brons. 'Natuur versus cultuur. Groen en fauna tegenover asfalt en auto's', zo wilde beeldend kunstenaar Gert Sennema hier in 2004 mee aangeven.

Het beeld is een van zijn negen 'dorpsgezichten' in de gemeente Tubbergen, die hij verder maakte voor Albergen, Fleringen, Geesteren, Harbrinkhoek/Mariaparochie, Langeveen, Manderveen, Tubbergen zelf en Vasse.@@

Rond de ruilverkaveling

Bij een link tussen de woorden 'ruilverkaveling' en 'Tubbergen' duikt stevast het jaar 1971 op, met ook de kreet 'boerenopstand'. Reutum, hoewel deel van deze gemeente, kende in de jaren 1967–1974 echter een eigen ruilverkaveling, samen met Agelo.

In de Gemeente Tubbergen ging het bij de ruilverkaveling om een oppervlakte van 10.200 landbouwgrond verdeeld over 2.938 eigenaren, onder wie 1.074 praktiserende agrariërs. Onduidelijkheid bij de boeren over kosten en verdere consequenties, ontevredenheid over de stemprocedure (alleen al omdat niet-stemmers werden geacht vóór de ruilverkaveling te zijn), maar ook verdeeldheid tussen grote en kleine boeren zorgden voor stevig tumult. Het resulteerde in een volkomen uit de hand gelopen stemming op 21 december 1971, die uiteindelijk onder grote onrust en het nodige geweld werd afgelast. De volgende stemming op 26 maart 1973 had als resultaat, dat de ruilverkaveling van Tubbergen met 60% tegen en 40% vóór definitief werd afgestemd. Desondanks zouden het landschap en de infrastructuur binnen dit gebied in de directe omgeving van Reutum daarna nog grote veranderingen ondergaan.

In Reutum

In Reutum was al sinds 1967 een ruilverkaveling gaande, waarbij ook een deel van Agelo betrokken werd. Hier ging een gebied van in totaal 2.144 hectare op de schop. Overigens ook niet tot ieders tevredenheid. 'Je kunt een boer nog beter aan zijn portemonnee, dan aan zijn grond komen', luidt nu eenmaal een gezegde. Alleen al het verlies van de Weuste, waar boeren aanvankelijk nog hout mochten halen, leidde volgens sommigen tot verlies. Er was namelijk niet een bedrag ineens voor betaald. Wel betekende dit, dat de dertig jaarlijkse betalingen voor het verder in cultuur brengen van de grond lager uit zouden vallen, maar dat maakte weinig indruk. Evenmin als, zo leek het soms, de sterk verbeterde kwaliteit van bodem en infrastructuur. Ook waren er boeren die vonden dat ze slechtere grond – of zelfs een perceel bos – terugkregen, voor een beter stuk dat ze hadden moeten inleveren.

Hoe Twente eens was ...

Hoe dan ook veranderde zo een gebied – dat op de Kadastrale kaart van 1832 nog stond omschreven als 'Het Reutemmer veen' – in vruchtbare landbouwgrond, waar nieuwe boerderijen konden verrijzen. Deze ruilverkaveling werd in afgerond in 1974.

Zo verdween ook het kerkepad dat over de Noordikhoeve liep. Tot grote spijt van sommige buren-boeren. Niet in de eerste plaats vanwege het pad, maar vooral omdat zij dicht bij huis graag zelf de beschikking hadden gekregen over de 3 hectare van het recreatiepark. En ook over het aangrenzende perceel – met een naam, de Riet, die mogelijk heeft geleid tot die van Reutum – waar nieuwe bos werd aangeplant.

Niet alleen het kerkepad ging weg, ook – tot minder spijt van de aanwonenden – de zandweg die uitkwam op de Reutummerweg en werd vervangen door een asfaltweg. Deze nieuwe verbinding kreeg de naam Venhuisweg, naar een van de families die al generaties lang rond die plek hadden gewoond. Na de ruilverkaveling kregen zij nieuwe burens: op de Noordikhoeve.

De Noordikhoeve

Een stuk grond van 3 hectare in het voormalige Reutummer veen kreeg rond het begin van de jaren zeventig van de twintigste eeuw een nieuwe bestemming. Een heel andere dan het overgrote deel van het gebied dat toen in cultuur werd gebracht.

Kalveren, koeien en varkens maakten in deze wijkende wereld plaats voor caravans en tenten en daarna voor bungalows, met hier en daar een schuurtje. Aan de noordkant, bij de Riet, werd een extra stuk bos aangelegd. Daar kon in de knik vol water in het midden tijdens vrieskoude winters worden geschaatst. In plaats van – zoals later ook in deze omgeving – Engels raaigras en mais zou hier nieuwe aanplant verschijnen. Twee oude houtwallen en een paar robuuste eiken moesten volgens eisen bij de ruilverkaveling Reutum-Agelo worden gehandhaafd. Een asfaltweg in de vorm van een hoefijzer werd aangelegd op, wat ging heten, de Noordikhoeve, naar 'het Noordik', één van de vier buurschappen in het dorp, naast Zoeke, Haarle en Reutum.

Maar zover was het allemaal nog lang niet, toen Truus Steggink en Jan Oude Kotte aan de Reutummerweg 67 hun eerste plannen kregen of kregen aangereikt.

Truus Steggink en Jan Oude Kotte

De 31-jarige Geertruida Maria ('Truus') Steggink uit Reutum trouwde in 1961 met de even oude Herman Johan Jozef ('Jan') Oude Kotte, een timmerman uit Fleringen. Ze gingen wonen 'in het oudershuis van Truus aan de Reutummerweg' en kregen vier kinderen. Ook 'oom Jan', een oudere broer van Truus, 'ondervond in hun gezin een liefdevolle verzorging', tot hij in december 1973 overleed.

In die tijd ontstonden er door de ruilverkaveling betere en uitgestrektere landbouwgronden. Ze boden ruimte voor mechanisatie en rationalisatie, maar het betekende ook dat daarop voor minder boeren, maar met meer grond, een bestaan was te vinden. Zo ontstonden er aan

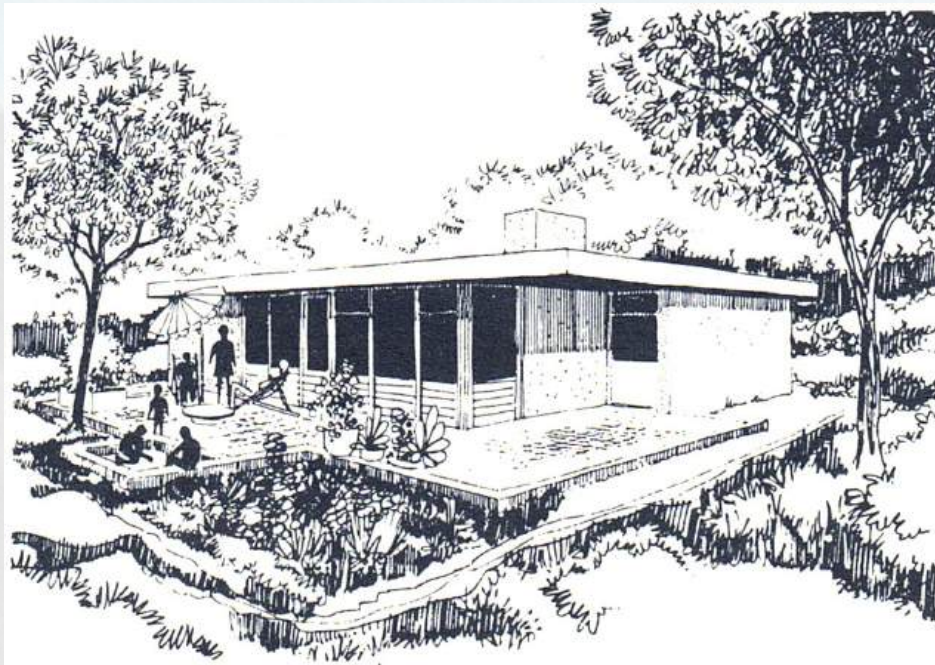
de Reutummerweg 67 plannen voor een nieuw bestaan, nadat Jan Oude Kotte was afgekeurd voor zijn werk. De plannen kregen vorm met een stuk land achter hun huis dat Truus had geerfd van haar overleden broer Jan. Daar liepen nog wel een paar koeien en kalveren en daar hielden ze ook nog varkens en kippen, maar ze zagen ook andere mogelijkheden. Zeker, omdat de Gemeente Tubbergen recreatie en toerisme wilde bevorderen. Annie, een zus van Jan Oude Kotte, was getrouwd met de aannemer en architect J.H. Leus uit Geesteren, werkzaam bij het Bureau voor architectuur en stedenbouw Morsink B.V. in Ootmarsum.

Deze zwager had al in 1972 via zijn bureau een inrichtingsvoorstel gemaakt voor het gebied ten noordwesten van de kern van Reutum. Aan de zuidgrens lag volgens het bestemmingsplan de Reutummerweg met enkele huizen, aan de westgrens een 'schouwbare waterleiding', die in kader van de ruilverkaveling was aangelegd, aan de noordgrens was een elzenbosje te vinden en aan de oostgrens grasland en 'een agrarisch huisperceel'.

Een presentatie bij hotel Haarhuis in Zenderen moest kopers, door bemiddeling van makelaar Euverman in Borne, over de streep trekken. Aantrekkelijk voor hen was de wetenschap, dat

Het woonhuis van de familie Oude Kotte aan de Reutummerweg 67

De bungalow

Vanaf de jaren zeventig werden in Nederland, bijvoorbeeld ter vervanging van een kampeerterrein, veel relatief kleine woningen gebouwd met één enkele woon- en slaoppoppervlakte op de begane grond: de *bungalow*. Soms ook nog met een kelder en/of kamer op een tweede woonlaag; dan werd gesproken van een *semi-bungalow*.

Een dergelijke woning kan worden geplaatst zonder gebruik van een fundering of heipalen, maar dan moet daarvoor wel eerst een zandplaat van 2 meter dik, en ruim groter dan het huis, worden aangebracht. Als zo'n plaat, na een paar maanden flink te zijn beregend en nat gehouden, is ingeklonken tot een redelijk massief geheel kan er een licht bouwsel op blijven staan.

Het woord *bungalow* is een Engels leenwoord, dat vermoedelijk is afgeleid van het Gujaratiwoord *bangalo*. Deze taal, gesproken in delen van India en Pakistan, zou het woord weer hebben afgeleid van het Hindiwoord *bangla*, wat letterlijk *Bengaals* betekent en overdrachtelijk in *Bengaalse stijl*.

'Ruimte en rust' beloofden advertenties in oktober 1975 aan de kopers van 'solide bungalows als 2e huis op royale kavels eigen grond onder architectuur van bureau W.H. Morsink te Ootmarsum'.

Zij kregen de beschikking over een 'moderne keuken, woon- eet- en speelruimte, twee slaapkamers, hobby/berging of 3e slaapkamer' en een 'badkamer met douche, wastafel en toilet'. De bungalows waren voorzien van cv en kenden 'royale terrassen op zonzijde'. Afhankelijk van de kavelgrootte bedroeg de koopprijs 58.000 gulden, vrij op naam.'

op de gemeentelijke riolering. Aan de zuidkant van het park kwamen een dienstwoning en een kantine, met daarbij een parkeerplaats. De buitenzijde kende groenstroken. Er moesten drie speelterreintjes komen en verlichting. Dwars door het terrein liep een eveneens schouwbare waterleiding. De prijs van de huisjes, exclusief de grond, werd bepaald op ongeveer 58.000 gulden per stuk. (Omgerekend 27.000 euro, anno 2025 een bedrag van circa 100.000 euro.) In het najaar van 1976 kwam de eerste fase van de bouw gereed, in het voorjaar van 1977 de tweede. De Noordikhoeve was geboren.

De kantine met een winkeltje bij de Noordikhoeve, gelegen tussen het woonhuis van de familie Oude Kotte en de toegang tot het park.

de hypotheekrente in die tijd rond de 4% lag en de inflatie ongeveer het dubbele percentage bedroeg. Investeren in vastgoed leek daarmee een goede manier om de geldontwaarding van eigen kapitaal tegen te gaan.

Op 14 maart 1975 werd de eerste bouwvergunning voor acht zomerhuisjes, 'bungalows', verstrekt aan het eerder opgerichte Recreatiepark Noordikhoeve B.V. waarin Oude Kotte en Leus hun gezamenlijke bezittingen hadden ondergebracht. Op 25 augustus van dat jaar volgde een vergunning voor nogmaals 21 huisjes, terwijl er ook nog ruimte overbleef voor de bouw van drie volgende huizen ten behoeve van gehandicapten. De totale capaciteit lag daarmee op 32 huisjes, die allemaal konden worden aangesloten

Hoe het werd en was

De Noordikhoeve

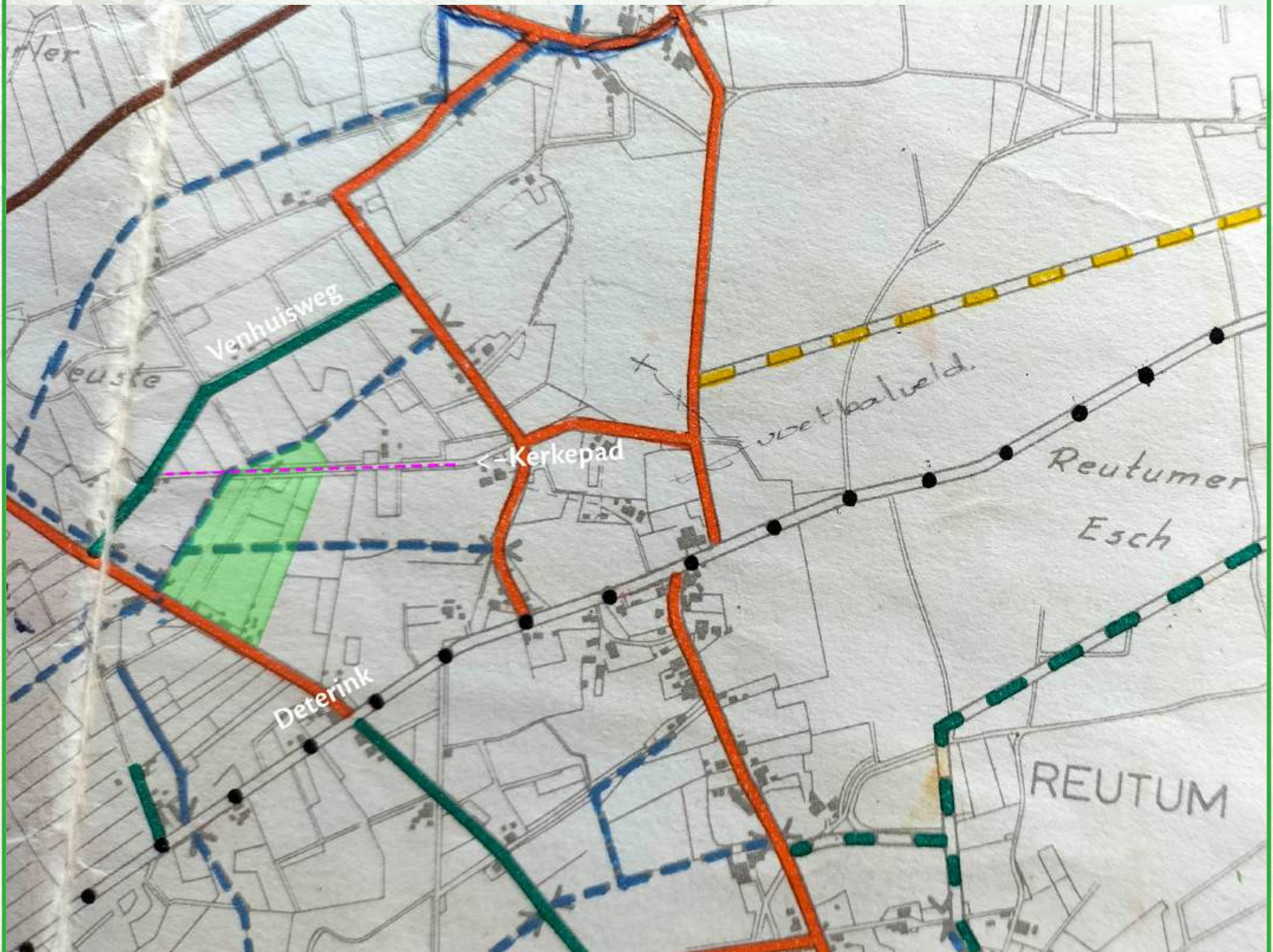

Omstreeks 2000

Ven, veen en VEN

Onlosmakelijk is het woord 'ven' verbonden met de Noordikhoeve. Niet alleen is het Twents voor 'veen', ook grenst het park, via de burenen, aan de westkant aan de Venhuisweg. De namen van deze burenen, Veenhuis en Venhuis, zijn ontleend aan een stuk veen met daarop een huis van vroege voorouders. Een ambtenaar van dienst, zo wordt ter plaatse verteld, schreef in een akte niet het Nederlandse 'veen', maar de variant in zijn moerstaal: 'ven'. En zo gingen een lid van de familie Veenhuis en diens nageslacht behoren tot de familie Venhuis. Het moet gebeurd zijn ergens in of na 1811, het jaar van de verplichte aanname van achternamen in de tijd waarin Nederland nog viel onder de heerschappij van Napoleon. Deze Franse keizer voerde niet alleen de Burgerlijke Stand in, maar ook andere praktische zaken als het decimaal stelsel, het notariaat en het pas in 1832 officieel ingevoerde Kadaster.

De in het kader van de ruilverkaveling Reutum-Agelo (1967–1974) geplande Venhuisweg, de 'schouwbare sloot' aan de westkant van de Noordikhoeve en de sloot over het park, met het tot verdwijnen gedoemde kerkepad op een kaart vol plannen.

Het gebeurde allemaal vóór de oprichting in 1984 van de vereniging die VEN ging heten: Vereniging Elgenaren Noordikhoeve

Colofon
Tekst: Wim Coster
Vormgeving: Jos de Lange
Lettertype: Minion Pro 12/15
en Cronos Pro 12/15

